

S Ladislavem Špinerem, režisérem Kuřáček a spasitelek

Herec **LADISLAV ŠPINER** se před více než šesti lety představil jako režisér a přinesl irskou hru Mrzák inishmaanský na Malou scénu ve dvoře jako scénické čtení. Jeho počín byl úspěšný, a tak se Mrzák v trochu pozmeněném obsazení stal v roce 2014 plnohodnotnou repertoárovou inscenací. Po nějaké době ho ke spolupráci oslovila vedoucí amatérského Divadla Exil a výsledek jejich společné práce na inscenaci **Kuřáčky a spasitelky** jste mohli vidět včera večer na Malé scéně...

Titul Anny Saavedry Kuřáčky a spasitelky jsi nabídl divadlu ty, anebo divadlo tobě?

Dostal jsem tuto nabídku od Kačky Prouzové, tehdejší šéfky Exilu, a poté jsem jí děkoval, protože text mě chytil od prvních řádků...

Znal jsi předtím soubor? Jak sis vybíral herce?

Neznal, kromě pár lidí, a tak jsem udělal interní konkurz v rámci Exilu a vybral jsem si...

Jak se ti s herci z Exilu pracovalo? Byla to přece jen jiná zkušenost než s našimi herci...

Bylo to hodně jiné pracovat od počátku s lidmi, kteří se herectví věnují jinak než profi herec, ale právě proto to bylo mnohdy intenzivnější, a i já si díky tomu spoustu věcí uvědomil... vzhledem ke své práci.

V inscenaci jsi použil francouzské šansony. Proč?

Charles Aznavour mě k tomu přiměl. Když jsem si doma četl Kuřáčky, slyšel jsem v rádiu jeho píseň, poté jsem si sehnal vícero jeho skladeb a začal je během čtení textu poslouchat, a tím se vše propojilo v jeden celek a za to jsem rád.

Mrzák inishmaanský zažil velký úspěch dokonce i na mezinárodním festivalu v ruském Permu. Mají i Kuřáčky za sebou nějaký podobný úspěch?

Pokud vím, tak děvčata si přivezla spoustu cen z přehlídek, ale to je otázka pro ně, které to byly, poněvadž se nechci chlubit cizím peřím... (smích)

JaU

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Významní sponzoři:

Ubytování zajišťuje:

Sponzor
Kuličkády smíchu:

Sponzoři cen festivalu:

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Antonína Staňka, hejtmána Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubic Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

Východočeské divadlo Pardubice

19. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

II. úterý 22. ledna 2019

FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Pořádný kopec zábavy

Dnes soutěží... Divadlo pod Palmovkou, Praha

Za dobu své existence od roku 2001 si GRAND Festival smíchu v Pardubicích vydobyl mezi českými divadelními festivaly své nezastupitelné místo. Je výjimečný tím, že je jedinou soutěžní přehlídkou české komediální tvorby v České republice, a pro naše divadlo je veliká čest, že se ho můžeme účastnit už po čtvrté.

Sedmé nebe je britská groteska, která tematizuje různé formy útlaků, tužeb, nespravedlností a nerovnosti. Ať už se jedná o africké domorodce, postavení žen či homosexualitu. První dějství se odehrává za viktoriánské éry v Africe, druhé končí v současném Londýně. Sama autorka předepisuje obsazení: ženské postavy hrají muži, mužské postavy ženy. „Hrát ženské postavy je jedním z nejprotichůdnějších úkolů. Vzhledem k tomu, že má inscenace *Sedmé nebe* groteskní charakter, bylo ale zkoušení zábavné a v jistém ohledu i poučné,” říká o svém hereckém úkolu Milan Mikulčík, představitel postav Cliva a Cathy.

„Dlouho jsem o sobě přemýšlela jako o spisovatelce – dříve než jsem o sobě začala přemýšlet jako o ženě; ale v poslední době jsem zjistila, že jsem nejspíš feministická autorka,” říká o svých současných východiscích sama autorka.

Režisér inscenace, Eduard Kudláč, je jedním ze současných nejrespektovanějších slovenských divadelních režisérů. Je nositelem řady ocenění, hlavně za inscenace současného dramatu.

Milí a vážení diváci, inspirativní zážitek vám přeje

Michal Lang
ředitel Divadla pod Palmovkou

Potřebuji to mít jako herec v rovnováze, říká Radek Valenta

Herec **RADEK VALENTA** se vedle divadla či filmu věnuje také dabingu, načítá knihy pro nevidomé, moderuje společenské akce či skládá vlastní písně. Dnes večer se ale představí v zajímavé dvojroli v současném představení **Sedmé nebe**. Jak se s tímto nelehkým úkolem popasoval, prozradil v následujícím rozhovoru.

Na GRAND Festivalu smíchu neúčinkujete poprvé. Vracíte se rád?

Divadelní festivaly mám rád. Ať už jsou vyhrazené konkrétnímu žánru, anebo mají nějaké téma, které spojuje a umožňuje setkávání různých divadel a her. A jde také o setkání s divákem, který se na nás přišel podívat, protože má divadlo rád. Jinak by totiž nešel na divadelní festival, ale zůstal by u televize, nebo v hospodě, anebo jinde.

Čím by Sedmé nebe mohlo diváky zaujmout?

Sedmé nebe je hra, která byla při prvním uvedení, tuším v roce 1979, velmi provokativní a šokující. Na-prosto svobodně se vyjádřila k předsudkům a všem možným tabu, která si člověk vytvořil a která přijala společnost jako způsob své ochrany před pravdou.

Za 30 let se doba sice změnila, ale pořád jsou věci, které nechceme vidět a máme s nimi problém, i když se tváříme, že právě my ne. To zní pro festival komedií dost vážně, že? (*smích*) Avšak v Sedmém nebi je to divákům nabídnuto nečekaně zábavnou formou, s prvky grotesky. Je to černý, suchý, anglický humor, který si hraje se vším. Navíc forma obsazení, kterou autorka hry zvolila, je pro nás herce velmi jiná a vzrušující.

Chtěl byste žít ve viktoriánské éře?

Nechtěl bych, protože bych se cítil svázaný. Něco bych si myslel, ale nesměl bych to říct. Jsem šťastný, že můžu žít svobodně a vybrat si, co chci a co nechci. A věřím, že to tak v mém životě zůstane.

V první části hry ztvárňujete ženu. Jak se vám tato postava hraje?

Velmi se bavím! Za ženu jsem se převlékal už před deseti lety, když jsem hrál Pod Palmovkou Sugar. Někdo to rád horké. Byl jsem ale stále chlap, který se však do toho tak vžije, až neví jistě, jestli je mužem, nebo ženou. Byla to ale čistá komedie. To Sedmé nebe je sice napsané jako groteska, leč postavy se dostávají do situací, které k zasmání často vůbec nejsou. Legrační ovšem je, že jsem v Sedmém nebi zoufale zamilován jako žena do postavy, kterou hraje Jan Teplý. Jsme přátelé od sedmi let a v Sugar se za ženu převlékal se mnou. Když si tedy vyznáváme lásku, máme z čeho brát. (*smích*)

Pro mnoho diváků jste neodmyslitelně spjatý s postavou Jindřicha z pohádky Princezna ze mlejna...

Ono už je to 25 let, co se to točilo. Minulý rok jsme se dokonce sešli se štábem a herci v Písku, kde jsme tenkrát při natáčení bydleli. A kolem půlnoci jsem začal mít reálný pocit, že ráno se jde zase točit do mlejna. Těší mě, že se ta pohádka po tolika letech stále líbí. Ale kolikrát a na jakých místech po mně lidé chtěli, abych zazpíval: „Vím jedno oudolí...“ Což taky pořád nejde...

Jaký druh humoru vám imponuje?

Na divadle se mi líbí humor, na který se neupozorňuje, je chytrý a pomůže divákům zlehčit a vyvážit něco, co je v dané hře třeba i velmi smutné. Což je případ zrovna Sedmého nebe.

A hlavně, humor pomáhá přežít! O tom by mohlo vyprávět lidí...

TreBl

Komando romantiků útočilo na bránice

To se takhle sejde optimista, realista a pesimista v domově seniorů a... Nebojte se, nebudu vám vyprávět vtip. Takto bych mohl charakterizovat náтуры tří veteránů z první světové války, kteří jsou ústředními postavami hry **Hrdinové** (rovněž známé pod názvem *Vitr ve větvích topolů*) uznávaného francouzského dramatika Gáralda Sibleyrase. Pardubickému publiku se jeho komedie, jež je na repertoáru Divadla v Rytířské, představila v neděli 13. ledna v rámci prologu GRAND Festivalu smíchu.

Gustave, René a Fernand se pravidelně střetávají na terase, kde se oddávají konverzaci o ženách, vojenské službě, dalších obyvatelích domova či Fernandově rodině. Reného optimistické nahlížení na minulost, současnost i budoucnost kontrují sarkasmem prospěšované poznámky mrzoutského Gustava. Aby mezi těmito dvěma rozličnými letorami nedocházelo stále jen k názorovým výbojům, bere na sebe Fernand, pokud tedy zrovna kvůli střepině ze šrapnelu uvízl v hlavě neomdlévá, úlohu spojovacího článku. Tuto rozličnou trojici, jež někdy více a někdy méně stojí nohama pevně na zemi, pojí ještě jedna touha – vymanit se ze stereotypu současného útočiště a stáří a třeba i naposledy prožít dobrodružství, které skýtá výprava na kopec na obzoru.

Přestože jsou **Hrdinové** komedií francouzskou, s překvapivým užitím specifického humoru a slovními přestřelkami se blíží spíše k anglické konverzační komedii. Dialogy, za jejichž překladem stojí psychiatr Jan Cimický, možná neskýtají prvoplánovou zábavu, zato jsou však velmi dobře vypointované. Režisér Petr Slavík měl proto při zkoušení nejen oporu v kvalitním textu, ale také ve skvěle vybraném obsazení – Petru Kostkovi, Jaroslavu Satoranském a Miroslavu Vladykovi.

Pánové na sebe velmi dobře slyší, a proto se diváci stávají svědky dvouhodinového hereckého koncertu. Jaroslav Satoranský přináší jako René na jeviště příjemnou pozitivní náladu a dobrotivost. Miroslav Vladyka balancuje coby Fernand na hraně komiky skrze zranění z války a tragiky, kterou mu přináší jeden z dopisů. Gustave Petra Kostky je cynický bručoun, jenž nešetří uštěpačnými poznámkami ke svým dvěma soupeřníkům. To, že Petru Kostkovi není suchý ani ironický humor nijak cizí, prokazuje již v Jistě, pane ministře, avšak tady dokázal překvapit účtyhodnou kondičkou, kterou mu může závidět ne jeden mladík.

Komando romantiků, jak si trojlístek veteránů přezdívá, přineslo na jeviště Východočeského divadla jakostní podívanou, jež byla po zásluze ověncena potleskem ve stoje. Necht' se tedy celým 19. ročníkem festivalu nesou obdobné divácké ovace.

TreBl